

I

LUCIFER BOX VÁS VÍTÁ



djakživa jsem vynikal v umění odhadnout povahu člověka. Tou schopností přímo okouzluji okolí.

Jaký obrázek jsem si tedy udělal o ctihodném Everardu Povolníkovi, jehož podobu jsem onoho dusného červencového odpůldne právě zachycoval na plátno ve svém atelieru?

Byl to přibližně šedesátiletý chlapík s působivým vzezřením boxera, který nadělal jmění v diamantových dolech poblíž mysu Dobré naděje. Jak mi sdělil při druhém sezení – to zákazníci většinou začínají roztávat –, hodlal sklonek svého života cele zasvětit radostem života, jaké především poskytují herny a veřejné domy v teplejších a prostopášnějších krajích Evropy. Soudil, že portrét se bude skvěle

hodit k tomu, aby v jeho nepřítomnosti zdobil stěnu nad honosným obřím krbem v jeho stejně honosném a obřím sídle, za něž nedávno vydal rozmařilých sto tisíc liber.

Dlužno říci, že rod Povolníků nepatřil právě k nejstarším a nejváženějším dynastiím království. Před pouhou



generací byl Ctihodný Everard ještě mnohem méně ctihodným Geraldem, jenž vedl skromně prosperující manufakturu na výrobu kožených bandáží na palce. Jeho syn

a dědic se poněkud vzmožil a nyní si k titulu (ač pochybné vážnosti) a podvrženému erb, který mu právě narychlo vymýšleli na druhé straně metropole, hodlal pořídit i vlastní portrét. Jak mi sdělil se sípavým uchechtutím, právě to mu dodá vytoužený punc starosvětské věrohodnosti. A jestli prý

ten můj obraz bude stát za to (tohle tedy *zabolelo*), možná bych neměl nic proti tomu, spíchnout pro něj i pár příslušně omšelých pláten s portréty jeho předků?

Povolník podle svého zvyku několikrát zamrkal a jedno víčko se mu zachytilo o nazelenalou skleněnou panenku (levou), zatímco jsem si představoval, jak si vykračuje do mého ateliéru v renesančním kabátku a punčochách, to vše ve jménu rodinné cti.

S odporným chrchláním si odkašlal a já si uvědomil, že na mě mluví. Vytrhl jsem se ze svých představ a vykoukl na něj přes okraj plátna. Tohle mi, podle mínění ostatních, docela jde.

„Hluboce se omlouvám, ponořil jsem se do křivky vašeho ušního lalůčku.“

„Navrhnul jsem vám večeri, pane,“ děl Povolník a z kapsy u vesty vytáhl cibulové hodinky. „Na oslavu úspěšného dokončení mého vobrazu.“

„Byl bych velice potěšen,“ zalhal jsem. „Považuji však za nutné vás upozornit, že chovám nevšední odpor k artyčokům.“

Ctihodný Everard Povolník povstal z pochybného ludvíka patnáctého, do něhož jsem ho předtím donutil žuchnout, a přitom na podlahu pokrytou potahem proti prachu seslal závoj šupinek odlupující se barvy.

„No tak to zajdeme do mého klubu,“ nadhodil, oprašuje si rukáv svého redingotu. „Nebo byste radši někam, kam choděj tydle umělecký týpci, jako jste vy?“

Vstal jsem a dlouhou, kostnatou rukou jsem si prohrábl vlasy. Mám skutečně dlouhé ruce, bílé a kostnaté, to nemohu popřít, zároveň jsou však velmi jemné. S vestou i obličejem umazanými od barev jsem pokrčil rameny.

„Vlastně ano,“ odušil jsem. „Je jedno kouzelné místočko na Rosebery Avenue. Zastavte se pro mě v osm a zajedeme tam.“ S těmi slovy jsem nečekaně otočil malířský stojan na rozskřípaných kolečkách a ve zlatavém světle dopadajícím zvenčí mu ukázal jeho portrét. „Zde, pohleďte! Vaše nesmrtelnost!“

Povolníkovi zavrzaly drahé holínky, jak nakročil kupředu, a přitom si celkem zbytečně do levé jamky s falešným okem nasadil monokl. Zamračil se, naklonil hlavu k levému rameni a ušklíbl se.

„No, počítám, že jeden holt má to, za co si zaplatí. Co, pane Box?“

Jmenuji se Lucifer Box, to už však zřejmě víte. Ať už tyto zápisky nakonec tvoří základ mých pamětí, nebo jste je mnoho let po mé smrti našli zabalené do voskovaného plátna ve splachovací nádržce toalety, nemám nejmenších pochyb o tom, že jsem přímo úděsně slavný.

Tak stroze, jak jen to bylo možné, jsem Povolníkovi podal jeho měkké kozinkové rukavice. „Vám se to nelíbí?“

Ten starý trouba pokrčil rameny. „Se mi zdá, že mi to nák není podobný.“

Pomohl jsem mu do kabátu. „Právě naopak, pane, myslím, že jsem se vás zmocnil skvěle. Mám na mysli vaši podobu, samozřejmě.“

A usmál jsem se tím, co moji přátelé celkem přirozeně nazývají úsměškem Luciferovým.

Ach! Léto v Londýně! Každý jeho obyvatel vám potvrdí, že je to přímo *pekelné*. Dokonce i v oněch prvních, panenských letech nového století město páchlo jako škvařící se lejno. Museli jsme si tedy s Povolníkem tisknout na ústa kapesníky, když jsme vstupovali do restaurace, kterou jsem vybral. Byla pozoruhodně omšelá, ovšem v dlouhých paprscích zapadajícího slunce její strohý, bíle obložený interiér jako by vystoupil z Vermeerova obrazu. Což by mohl říci kdokoli jiný kromě mne. Nad krbem se líně protácela zavěšená mucholapka, která svou barevnou směsí jantaru a černi připomínala spirálu z ušního mazu.

Sděлил jsem Povolníkovi, že tento podnik vlastní a provozuje žena jménem Dalíla, jíž jsem kdysi prokázal laskavost tím, že jsem portrétoval její zmračenou dceru.

„Nepatřila možná k vyhlášeným kráskám,“ důvěrně jsem mu svěřil, když jsme se usazovali ke stolu. „Kvůli zničující chorobě přišla o obě ruce

a nechala si místo nich udělat dřevěné. A – ach, bože! – nožky jí vězely v otřesném železném krunýři.“ Zoufale jsem kroutil hlavou. „Podle jejího otce ji měli pohodit hned, když se narodila.“

„To ne!“ vykřikl Povolník.

„Ale ano! Jenže její drahá matka toho drobečka milovala. Když jsem ten portrét maloval, snažil jsem se malou Idu ze všech sil vyobrazit tak, aby připomínala anděla. Což bylo poměrně jasnozřivé, protože později se ukázalo, že holka má v sobě pěkný kus kuráže.“

Povolník si otřel polévku z narůžovělých rtů. Byl to sentimentální starý viktorián, takže do oka, toho jediného zdravého, už mu vhrkla slza. Když umřela malá Nell v tom Dickensově románu, nejspíš plakal jako želva.¹

„Ubohá Ida,“ vzdychl jsem, líně okusuje kuřecí stehno. „Ozbrojení lupiči ji unesli přímo z invalidního vozíku a prodali do otroctví.“

Povolník zarmouceně potřásl hlavou. V jeho prostinkém, stářím ztrouchnivělém mozku mu bezpochyby vytanula představa mrzáčka s pohledem raněné laně. Prsty pevněji sevřel nůž na ryby. „Mluvte dál. Co se stalo?“

„Foukla jim, Bůh jí požehnej,“ pokračoval jsem. „Ztratila se po střechách s nepřáteli v patách.“

Mrky mrk. Nazelenalé skleněné oko mě upřeně pozorovalo. „A pak?“

Zavřel jsem oči a spojil prsty na rukou. „Dostala se až do Wappingu, ale pak ji zradily nemocné nožky. Střechou se propadla do krámu obchodníka s cukrem, rovnou do kádě s melasou. S těma dřevěnýma rukama se samozřejmě nedokázala zachytit okraje, takže se utopila. Velmi... velmi... pomalu.“

Abych za vyprávěním udělal tečku, dopil jsem jedním douškem mdlé burgundské, zatleskal a odklonil konverzaci směrem k povzbudivějším

¹ Malá Nell je postava z románu Charlese Dickense *Starožitníkův krám*. Dickensův současník a kritik Oscar Wilde srdceryvný příběh okomentoval glosou: „Člověk by musel mít srdce z kamene, aby ho příběh malé Nell nedohnal k slzám... smíchu.“ Poznámka překladatelky.

tématům. Teď, když jsem získal Povolníkovu důvěru, nastal čas zradit důvěru těch druhých. Potřeboval jsem trénink.

Oblažil jsem Povolníka svou pověstnou a nevyčerpateľnou zásobou humorných historek (z nichž mnohé byly nepravdivé, především ty nejlepší) ze života slavných a známých lidí, kteří mojí maličkosti nezaplátili dost za to, že jsem je zvěčnil v oleji.

„Jste velice indiskrétní, pane,“ chechtal se vesele stařík. „Jsem rád, že jsem vám nesvěřil žádné svoje tajemství!“

Doširoka jsem se na něj usmál.

Když přišla řada na Povolníka, sáhodlouze se rozpovídal o svém životě v jižní Africe a o skvělých dobrodružstvích, jaká by tam mladík jako já mohl prožít. Vyprávěl mi o své dceři, velké to radosti jeho pozdních let, a já příkyvoval, usmíval se a snažil se vypadat moudře, jak je u mě při podobných příležitostech obvyklé. Velmi okatě jsem dával najevo, jak mě uchvátil jeho barvitý popis východu slunce nad provincií Transvaal. Přitom jsem vytáhl hodinky a sledoval cestu minutové ručičky nad porcelánovým ciferníkem. Přímou jsem slyšel tiché cvakání maličké pružinky.

Přesně uprostřed mezi rybou a moučníkem, právě když se Povolník chystal spustit další z nekonečných historek, jsem udělal, co se sluší a patří, a zastřelil ho.

Na předku jeho škrobené bílé vesty se objevila skvrna připomínající kvítky vlčího máku, které si razí cestu sněhem. Kéž bych byl měl u sebe svůj skicár! Ten obraz skýtal přímo orgie červených a karmínových odstínů.

Tak, a je to. Šokoval jsem vás, není-liž pravda? Copak má tenhle pan Box, u všech ďasů, za lubem? Že by měl takový nadbytek zákazníků? Inu, budete si zkrátka muset počkat. Jako husa klasu a tak dál.

Povolníková tvář, která, jak jste možná pochopili, nikdy neoplývala zničující krásou, zamrzla ve výrazu ublíženého překvapení a na rtech mu skotačivě ulpěla bublinka rudých slin. Zhroutil se dopředu na stůl, kde jeho zuby narazily na okraj misky s pudinkem s úděsným křupnutím, jaké

obvykle slyšíte v kolenou kajcníků, kteří už vyšli ze cviku.

Díval jsem se, jak z odřezané hlavně pistole, z níž jsem střílel, stoupá spirála kouře, načež jsem ji vrátil na její místo pod stříbrnou formou na aspick ve tvaru spícího zajíce, kde byla předtím ukryta.

Zapálil jsem si cigaretu, zastrčil hodinky zpět do kapsy a zvedaje se ze židle, osušil jsem si koutky plných úst (mám velice pohledná ústa, později se k nim ještě vrátíme). Vzal jsem dezertní lžičku, zabořil ji do Povolníkovy levé oční jamky a vyndal staroušovi skleněné oko. Stačilo jen trošku zatlačit. Vyskočilo a přistálo v hnízdě mojí dlaně, kde vypadalo jako racčí vejce. Podíval jsem se na duhovku a usmál se. Byl to přesně ten odstín zelené, v němž jsem si chtěl pořídit novou vázanku. Konečně jsem měl barevnou předlohu pro svého krejčího, jaká to šťastná náhoda! Hodil jsem oko do kapsy u vesty a hlavu mrtvého jsem ledabylyle přikryl ubrouskem.

Nad krbem v tmavém pokojíku viselo veliké, ošklivé zrcadlo. V něm jsem si zkontroloval svůj vzhled (*velmi* přijatelný), ovšem musel jsem se posunout, aby flekaté okraje zašlého skla neničily výhled na můj nejlepší frak. Pak jsem zatáhl za chatrnou šňůru od zvonku, která visela poblíž.

Téměř okamžitě se otevřely dveře a vešla obrovitá žena v kanárkově žlutých šatech. Džinem zbrunátnělé tváře objímající dlouhý flekatý nos způsobovaly, že celek připomínal pohled, jaký se zezadu naskytá na zhmožděná varlata koně v postroji.

„Dobrý večer, Dalilo,“ pozdravil jsem a jen malounko jsem se potočil od zrcadla.

„Brej večír, pane,“ děla ta nádenice. Trochu nemotorně se přibelhala a s pohledem na stůl si odkašlala.

„Všecinko v cajku, pane?“

Obrátil jsem se s cigaretou mezi zuby a oběma rukama jsem si upravil bílou kravatu.

„Hmmm? Ale jistě. Burgundské bylo odporné a ta koroptyev trochu příliš uleželá. Ale jinak to byl naprosto uspokojivý večer.“

Dalila pokývala obrovskou hlavou. „A co ten druhej džentlmen, pane?“ „Ten je právě na odchodu, děkuji.“

Dalila zabořila své prackovité ruce do podpaždí Ctihodného Everarda Povolníka a bez zjevné námahy odtáhla jeho jednoookou mrtvolu ke dveřím. Atletickým skokem jsem se přehoupl přes jeho nohy a z křesla jsem sebral svůj kabát a cylindr.

„Jak se má malá Ida?“ optal jsem se, když jsem si nasazoval klobouk.

„Moc fajnově, děkuju pěkně za voptání, pane. Brzo za váma zasej přide,“ zachrochtala Dalila.

„Určitě,“ odušil jsem. „Tak zatím!“

Přestoupil jsem práh toho ošklivého zapadáku a vydal se do parné noci. Usoudil jsem, že si zasloužím malou odměnu, a přivola jsem si drožku.

„Ke Granátovému jablku,“ oznámil jsem muži na kozlíku. Pro tuhle chvíli jsem měl práci za sebou. Přišel čas se trochu pobavit.

Za dvacet minut jsem vystoupil nedaleko řečeného nočního podniků a vykročil směrem k jeho drolicí se fasádě, která připomínala svatební dort. Cuchta dveřnice mi pootvěřela dveře a mně se naskytl pohled na její postavu. Kypré tvary měla halabala navlečené do kýčovitěho orientálního župánku, takže se podobala královské favoritce zdevastované syfilidou, která je dekadentně přitažlivá a odpudivá zároveň.

Proklouzl jsem umolousanými dveřmi dovnitř.

„Máte tu dnes večer nějakou tu cháturu, koťátko?“ zajímal jsem se.

„Celou spoustu,“ zabublala a vzala si ode mě cylindr a plášť, jak už to dveřníci dělávají.

„Báječně!“

Granátové jablko byl nevelký, dusný podnik osvětlený slabými plynoými svícny s tabákově žlutými ornamenty, což jeho prostředí dodávalo barvu nikoli nepodobnou hořké dužině stejnojmenného ovoce. Na karmínově rudých kobercích byly rozmístěny rozviklané dřevěné stolky, v každém stinném koutě se leskly bublavé kaluže rozlitého šampaňského. Každý

ze stolků byl obsypán větším počtem návštěvníků, než mu příslušelo, na židlích se povalovali většinou upocení muži ve večerních oblecích, či spíše v tom, co z nich zbývalo, tedy v bílých vestičkách bez zadního dílu. Ženy, a bylo jich tam skutečně dost, byly oděny méně úctyhodně, některé byly takřka nahé. Celý ten výjev byl dosti příšerný a já v něm nalézal velké zalíbení.

Podobné podniky s naprostou pravidelností rašily jako vyrážka kapavky na naduté tváři velkoměsta, avšak Granátové jablko byl tak trochu zvláštní případ. V kocovině po horečnaté noci prostopášných devadesátých let jsem tady, v těchto dusných zdech prosáklých kouřem z doutníků, zahlédl našeho současného panovníka, jemuž se „věnovala“ jistá francouzská šlechtična pochybné pověsti.

Dopadl jsem do židle u jediného volného stolu a objednal si trochu jejich patoku. Obloustlá nevěstka, nalíčená jako mladá dívka, kterou dostal do práce nový zřízenec pohřebního ústavu jako svůj první pokus, na mě okamžitě začala dělat oči. Prohlížel jsem si nehty tak dlouho, dokud neztratila zájem. Nemohu vystát obézní lidi a u děvek to považují za trestuhodný nedostatek profesionality. Ani její kamarádky na tom nebyly o nic lépe.

Něco jsem pojedl, abych zahnal chuť jejich šampaňského, a pak si vykouřil cigaretu, abych vyhnal z patra chuť jídla. Snažil jsem se nepůsobit příliš osamělým dojmem. Je to příšerné, když člověk musí jíst sám. Přímo z toho čpí zoufalství.

S veškerou nonšalancí, jaké jsem byl schopen, jsem sledoval hru světla ve sklence šampaňského, a přitom jsem vrhal kradmé pohledy k ostatním zákazníkům v naději, že snad spatřím něco lahodícího mému zraku.

A potom zčistajasna připlula mladá žena a posadila se naproti mně. V bílých saténových šatech, s perlami ve výstřihu a vskutku nádhernými světlými vlasy vyčesanými nahoru vypadala jako jedna z těch malinko protažených ženských figur, jaké maloval Sargent. Tam dole jsem pocítil

jakési cukání, které mohlo být předzvěstí zaživacích potíží, mnohem spíše ale souviselo s tím, jak na mě upřela svoje zářivé oči.

Pozvedl jsem láhev místní napodobeniny vína a s ní i tázavé obočí.

„Má drahá, právě sem se příliš nehodíte,“ poznamenal jsem a nalil jí skleničku. „Soudím, že ženy jako vy se v Granátovém jablku nevyskytují právě často.“

Mírně naklonila hlavu na stranu. „Nemáš cigára?“

Poněkud zaskočeně jsem přikývl a vytáhl pouzdro na cigarety. Je ploché, pěkně vyleštěné a jsou na něm moje iniciály ve švabachu, přesto mu však dosud nebylo dopřáno zachránit mě před letící kulkou. Od toho má člověk služebnictvo.

„Arménka, nebo Gruzínka?“ zajímalo mě.

Vytáhla jeden z dlouhých černých exemplářů, jimiž byla napěchovaná jedna strana pouzdra, a jedním rychlým pohybem rozškrtla sirku o podrážku elegantního střevíčku.

Její bezostyšné chování mě okouzlo.

„Páni, tohle jsem potřebovala,“ pronesla moje vize a náruživě vdechovala kouř. „Můžu si pak vzít ještě jednu do foroty?“

Mávl jsem rukou. „Jen si poslužte.“

Nabrala do hrsti nějaký tučet cigaret a nacpala si je do korzetu.

„Vy jste žena plná překvapení,“ vypravil jsem ze sebe.

„Že jo?“ zasmála se a pak se chrčivě rozkašlala. „Jseš tu sám?“

Ha, byl jsem přistižen. Nalil jsem si další sklenku. „Bohužel.“

Prohlédla si mě od hlavy k patě pohledem, který se nedal nazvat jinak než jako přisprostlý. „Škoda. Jsi fešák.“

To jsem nemohl popřít.

„Vysoký chlapi se mi líbí,“ pokračovala. „Cizinec?“

Rukou jsem si pročísl dlouhé černé vlasy. „Za svou pleť vděčím především francouzsko-slovanským předkům své *mamá*, nikoli otci, ten byl Angličan. Pokud se týče obvodu pasu, to je čistě má vlastní práce.“

„Hmmm. Určitě byli pyšní, když se jim narodilo takový sladký děťátko.“

„Jedna baronka mi kdysi řekla, že by si o moje lícní kosti klidně podřezala zápěstí.“

„Už pro tebe umřela spousta děvčat, že?“

„Jenom ta, která pro mě nemohla žít.“

Opřela si bradu o ruku v rukavičce. „Ale máš studené oči. Jsou modré jako lahvička s jedem.“

„Vážně, budete s tím muset přestat, jinak budu muset sám se sebou uprchnout.“ Položil jsem svou ruku na její. „Jak se jmenuješ?“

Zakroutila hlavou a s úsměvem vyfoukla oblak cigaretového kouře. „Moje jméno se mi nelíbí. Radši bych slyšela to tvoje.“


Pohrával jsem si s manžetovým knoflíčkem. „Gabriel,“ odpověděl jsem jedním ze svých krycích jmen. „Gabriel Klapka.“

Bezejmenná kráska chvíli mlčela. „Jmenuješ se jako anděl.“

„Já vím, moje drahá,“ odvětil jsem tiše. „A obávám se, že už brzy se zařadím mezi ty padlé.“

II

O EFEKTIVNOSTI VRAŽDY

 oc byla příliš horká, stejně jako moje krev, takže jsme nemarnili čas cestou do mého příbytku. Svě nové známosti jsem se zmocnil v úzké uličce za Granátovým jablkem. Živě si vzpomínám na její zvednuté sukni, které mě lechtaly na bradě, a na hebkost jejich velmi krásných ňader, když se jejich dotýkaly moje ruce, rovněž jemné a bílé (už jsem se o nich zmiňoval). Jak jsem sebou smýkal dopředu a dozadu, můj pohled upoutal plakát náhodně přilepený na vlhkou cihlovou zídku.

V Collinsově hudebním divadle vystupovala Nellie Bestová. Usoudil jsem, že mezi touhle kopulací a následující schůzkou mám právě tolik času, abych stačil zhlédnout dnešní druhé představení.

Nellie byla ve skvělé formě stejně jako já. Poslouchal jsem, jak na celé kolo vyřvává evergreen *S kým jsi včera byl*, a přitom jsem se procházkou cou-
ral k baru v horním patře, kde jsem si doplnil tekutiny rýnským. Když jsem pak potmě hledal svoje sedadlo, nezodpovědně jsem zakopl nejméně



o tucet okouzlujících kotníčků mladých dam. Hudební sál se proměnil v jedinou nádhernou, pestrobarevnou šmouhu tekutých barev, rozpíjejících se ve světle lamp. Měl jsem pocit, že jsem se po hlavě vrhl do jednoho z nádherně kýčovitých obrazů od Sickerta. Pokroucené stíny mě zahalily do umolousaného rudého plyše a před mým vyzuběným obličejem se míhala kanárkově žlutá krinolína Nellie Bestové, zářivá jako sluneční paprsky.